

Castors och Indoustans vandringspris

Snart är det dags för årets distansgalan, då kommer Castors och Indoustans vandringspris att delas ut och det kan därför vara på sin plats att berätta lite grand om det. Det mycket hedrande priset är ett vandringspris som delas ut var år i samband med distansgalan och som tillfaller den häst som under föregående år genomfört flest antal godkända kilometer på tävlingar om 80 km eller längre.

Priset är instiftat och skänkt av Grevinnan Linde von Rosen som 1989 själv delade ut priset i samband med distanssymposiet i Ulltuna, till Knut Nelson för fina framgångar med hästen Janos.

Priset består av fint silverfat där samtliga pristagares namn är ingraverade sedan 1989.

Fatet hade Linde själv erövat på tävling i Norrköping 1918, ett fat som då var skänkt som pris av Direktör Ivar Liebenfeld. Tävlingen var troligtvis en hopptävling, då Linde själv var en duktig hoppryttare som gärna och med framgång deltog i tävlingar. Linde von Rosen är som bekant mest känd för sina långritter i Europa tillsammans med sin häst Castor och även Indoustan, som är de som fått ge namn åt priset.

På de långa ritterna var det mestadels skritt som gällde och det var förstås heller inte under några tävlingsförhållanden ritterna genomfördes, de gjordes i ensamhet inte sällan med äventyrliga inslag i en efterkrigstid som ensam yngre kvinna och med det viktigaste i bagaget medförandes. Linde hade den bestämda åsikten att en häst ska vara väluppfostrad och välriden så att den säkert och tryggt transporterar ryttaren dit denne vill och det är inte heller nödvändigt att det går så fort.

Det finns en hel del nedskrivet om Linde, Castor och deras ritter, Linde själv skrev redan på 1920 talet boken "På långritt med Castor" och senare kom hennes bok "Ett hästminne – långritter genom Europa". I nutid har hennes barnbarn Susanne Giraud med Jan Mårtensson som medförfattare kommit med boken "Oss håller inga bojor – oss binder inga band.